

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **I. S.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, Slezská 1, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2014 č.j. CPR-1414-4/ČJ-2014-930310-V242,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 11. 9. 2014 č.j. CPR-1414-4/ČJ-2014-930310-V242, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 15. 12. 2013, č.j. KRPA-84708-48/ČJ-2013-000022. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a současně na 2 roky stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 10 dnů po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce úvodem namítá, že napadené rozhodnutí považuje za rozporné s ustanovením § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a má za to, že je v rozporu také s ustanovením § 119a odst. 2, § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Na základě toho má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, nepřiměřené, nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a taktéž nerespektuje aktuální stav věci, zejména aktuální osobní poměry žalobce.

Žalobce nesouhlasí s postupem žalované, která odmítla opakovaný výslech svědka M. L., nar. x, který ho měl přepravit z Ukrajiny do České republiky. Zmíněný svědek dle žalobce během své první svědecké výpovědi mylně uvedl datum vstupu žalobce do schengenského prostoru, kdy uváděl 22. 3. 2013. Touto nevědomou chybou, na kterou žalobce opakovaně upozorňoval, došlo k nesprávnému závěru žalované ohledně základní právní skutečnosti, zakládající počátek doby trvání krátkodobého víza žalobce. Dle žalobce je chyba svědka na první pohled zřejmá již z toho, že svědek chronologicky zasadil datum žalobcova příjezdu až za okamžik, kdy byl dne 28. 2. 2013 zajištěn policií pro podezření z neoprávněného pobytu.

Žalovaná přesto opakovaný výslech svědka neprovedla, odmítla také čestné prohlášení výše uvedeného svědka a dle žalobce spekulativně setrvává na svém závěru o neoprávněnosti jeho pobytu na území ČR. Žalobce namítá, že je povinností žalované provést veškeré důkazy tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Jelikož však dle názoru žalobce žalovaná zmíněnou povinnost nerespektovala je napadené rozhodnutí nezákonné a vydané v rozporu se zásadou materiální pravdy.

Žalobce dále správním orgánům vytýká, že při výsleších kladly zavádějící otázky vztahující se např. k poslednímu vstupu do ČR, přestože podstatné pro řízení bylo, kdy naposledy přicestoval žalobce nikoliv do ČR, ale do schengenského prostoru. Dodává, že zmíněný vstup proběhl v jeho případě přes Maďarsko dne 12. 2. 2013. Žalobce tvrdí, že před 26. 2. 2013 pobýval zejména v Maďarsku a krátce cca dne 21. 2. 2013 byl také v ČR. Žalobce zároveň zpochybňuje skutečnost, že by bezvýhradně souhlasil s tím, aby nebyl při jeho výslechu přítomen tlumočník, kdy podepsal český text o tom, že rozumí česky. Žalobce má za to, že byl absencí tlumočníka při sepisování obou protokolů o vyjádření zkrácen na procesních právech.

Žalobce uvádí, že si je plně vědom, že toto řízení je značně zkomplikováno skutečností spočívající v nevyznačení vstupního razítka v jeho pase, nicméně má za to, že za tuto skutečnost nemůže být trestán, kdy nelze v jeho neprospěch klást pochybení maďarských orgánů při hraniční kontrole.

Žalobce konstatuje, že nikdy nebylo jeho úmyslem pobývat v ČR neoprávněně a pouze chybou třetí osoby se dostal do této situace, jelikož mu nebylo vyznačeno do cestovního pasu vstupní razítko a následně došlo k mylné výpovědi svědka, kterou se žalobce s využitím svých procesních práv snažil uvést na pravou míru, což mu však žalovaná neumožnila.

Za nekonkrétní a neurčité považuje žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Má za to, že se správní orgány nezabývaly jednotlivými skutečnostmi ve smyslu zmíněného ustanovení, což dle jeho názoru zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.

Závěrem žalobce namítá, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a, že k seznámení nebyl správním orgánem ani vyzván, což je dle jeho názoru zásadní vadou prvostupňového rozhodnutí. Nad to zmíněnou námitku bez povšimnutí přešla také žalovaná, což považuje za další znak nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě uvádí, že jelikož jsou v žalobě obsaženy totožné argumenty, na které již plně reagovala v napadeném rozhodnutí, odkazuje na jeho odůvodnění a poznamenává, že ve svém postupu neshledala žádná pochybení.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců. Podle něj policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, neprokáže-li cizinec věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.

Žalobce byl držitelem krátkodobého víza typu C, jež mu bylo uděleno zastupitelským úřadem Estonska v Kyjevě. Zmíněné vízum bylo platné ode dne 1. 12. 2012 do 1. 4. 2013, přičemž umožňovalo žalobci pobyt v délce 45 dnů ode dne vstupu do schengenského prostoru.

Žalobce byl zadržen na území České republiky dne 28. 2. 2013 neboť policejní orgány pojaly podezření, že by se mohl na území zdržovat neoprávněně, když měl v cestovním pase vstupní razítko ze dne 6. 10. 2011 a již žádné novější, které by dokládalo okamžik jeho vstupu do Schengenu.

Správní orgán I. stupně se tudíž domníval, že žalobce by nemusel splňovat podmínky délky pobytu, když vycházel z čl. 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Bylo tudíž na žalobci, aby výše uvedenou domněnku vyvrátil, jak předvídá odst. 2 citovaného čl. 11 Schengenského hraničního kodexu.

Žalobce zprvu přestřel správním orgánům skutkovou verzi, podle které překročil hranice schengenského prostoru dne 22. 2. 2013 v osobním voze, ve kterém cestoval s několika dalšími osobami, jejichž jména slíbil doložit, neboť si na více než křestní nevzpomněl. Do České republiky se měl dostat přes Maďarsko dne 26. 2. 2013, avšak vstupní razítko na maďarských hranicích do pasu neobdržel. Tato fakta předložil žalobce při svém vyjádření do protokolu ze dne 28. 2. 2013.

Dne 21. 5. 2013 byl vyslechnut svědek M. L., o němž žalobce tvrdil, že s ním do České republiky přicestoval. Svědek do protokolu vypověděl, že se s žalobcem poznal při odjezdu z Ukrajiny dne 22. 3. 2013. K tomuto údaji nechal žalobce přímo do protokolu zaznamenat poznámku, že cestovali nikoliv v březnu, ale již v únoru bez bližší specifikace data. Svědek zároveň vypověděl, že do jeho pasu jsou vstupní a výstupní razítka zaznamenávána vždy, čemuž odpovídá také ve spise založená kopie jeho cestovního dokladu obsahující více než 100 zmíněných razítek.

Dne 22. 6. 2013 byl opětovně vyslechnut žalobce, který nejprve znovu zopakoval, že do České republiky přicestoval dne 26. 2. 2013 a se svědkem se poznal ještě na Ukrajině před odjezdem. Poté byl správním orgánem konfrontován s důkazním materiálem dokládajícím, že byla v České republice založena na jeho jméno dne 21. 2. 2013 karta do prodejny Makro. Žalobce vypověděl, že kartu mu zde vyřídila kamarádka a posléze dodal, že v prodejně sám v uvedený den byl, čímž popřel skutkovou verzi, kterou do té doby správním orgánům

předkládal, a sice že byl ještě 21. 2. 2013 na Ukrajině. Žalobce zároveň vypověděl, že v České republice nikdy nepáchal žádnou trestnou činnost, což bylo posléze vyvráceno zjištěním, že byl v prosinci roku 2007 odsouzen trestním příkazem za trestný čin výtržnictví k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu dvou let. Zmíněnou skutečnost žalobce opakovaně a zcela vědomě zamlčoval.

V odvolacím řízení žalobce znovu poupravil svou verzi příjezdu do schengenského prostoru, kdy tvrdil, že do Maďarska vstoupil již dne 12. 2. 2013, což čestným prohlášením potvrdil také svědek. Tuto variantu žalovaná konfrontovala s cestovním pasem svědka M. L., v němž by měl být zmíněný vstup zaznamenán, neboť žalobce od počátku tvrdil, že hraniční kontrola dala vstupní razítko pouze do svědkova pasu. V cestovním pase se však ze dne 12. 2. 2013 nachází pouze razítko výstupní z maďarského hraničního přechodu Beregsurány, což je nejen jiný přechod, než který spolu se svědkem označil jako vstupní (Vylok-Tiszabecs), ale především v uvedený den směřoval svědek opačným směrem tj. ze schengenského prostoru.

Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že se žalobce při svých výpovědích po dobu řízení nedržel jedné dějové linie, své výpovědi měnil a korigoval a nelze je proto ani při nejlepší vůli označit za konzistentní či podložené. Za takového stavu není možno správním orgánům vytýkat, pokud výpovědi žalobce nepřisvědčily a soud se neztotožňuje s námitkami žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.

Předně je nutno zmínit, že výpovědi žalobce byly v průběhu řízení velmi rozdílné, přičemž právě jejich rozpornost zavadala důvod k pochybnostem o jeho důvěryhodnosti.

Správním orgánům nelze nijak vytýkat, pakliže pojmu podezření o věrohodnosti žalobcových tvrzení, pokud si tato vzájemně odporují či jsou měněna v závislosti na tom, jak správní orgán vyvrací dřívější žalobcovy výroky. Bylo ve vlastním zájmu žalobce, aby při své účastnické výpovědi dne 28. 2. 2014 pravdivě a úplně vylíčil skutečnosti týkající se jeho vstupu do České republiky resp. schengenského prostoru. Správní orgány mu k tomu poskytly dostatečný prostor a v jejich postupu neshledal soud vady, které žalobce namítá.

Obdobně lze hodnotit jako nedůvodné také námitky žalobce proti skutečnosti, že při výsleších žalobce ani svědka nebyl přítomen tlumočník. Pakliže osoba nerozumí jazyku, v němž se vede řízení, nutno uvedený fakt kompenzovat přinejmenším zvýšenou aktivitou v řízení, kdy lze jistě spravedlivě požadovat, aby uvedenou skutečnost dala příslušnému orgánu jakkoliv najevo. Z protokolů o výsleších založených ve správním spise není v žádném případě zřejmé, že by žalobce či svědek namítali problémy s porozuměním češtině. Naopak jak protokol ze dne 28. 2. 2013, tak také protokoly ze dne 21. 5. 2013 a 22. 6. 2013 obsahují vlastnoruční podpisy žalobce, resp. svědka, kterými ztvrdili, že tlumočníka nežadají, neboť rozumí českému jazyku v jeho mluvené i písemné podobě.

Přestože žalobce tvrdil, že do Schengenu vstoupil přes Maďarsko v únoru 2013, nebyl v průběhu správního řízení schopen danou skutečnost doložit, jelikož jeho cestovní pas neobsahoval žádné vstupní razítko a stejně tak nedoložil správním orgánům žádný další věrohodný a přesvědčivý důkaz, kterým by své výroky podložil. Za stěžejní žalobce považoval svědeckou výpověď svědka M. L., avšak ani ta nepůsobila věrohodně a soud dává za pravdu správním orgánům, které shledaly nesrovnalosti nejen ve výpovědi svědka ale také v jeho následném čestném prohlášení ze dne 15. 1. 2014, kde svá dřívější tvrzení měnil. Ani poupravená svědkova verze nepůsobila v konfrontaci s výpovědí žalobce a záznamy ve svědkově cestovním pase příliš věrohodně a skutkový příběh stále vykazuje příliš mnoho děr, než aby jej bylo možno označit za přesvědčivý. Na tomto místě lze zároveň vyvrátit námitku žalobce, že by se správní orgány odmítly zabývat jeho návrhy na doplnění dokazování. Čestné

prohlášení hodnotila žalovaná v napadeném rozhodnutí, přičemž dospěla již jednou uvedenému závěru, a sice že jediné razítko v cestovním pase ze dne 12. 2. 2013 vyznačuje datum nikoliv vstupu nýbrž výstupu ze schengenského prostoru. Pro tuto nevěrohodnost seznala žalovaná jako zbytečné provádění opakovaného výslechu svědka.

Zdejší soud připomíná, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Soud má za to, že si správní orgán I. stupně v posuzované věci obstaral dostatek důkazů, které posléze dle vlastního uvážení vyhodnotil, přičemž své hodnocení neopomněl promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí, jemuž žalovaná napadeným rozhodnutím přisvědčila. Stejně tak postup žalované shledal soud bezvadným a žalobcovy námitky tudíž nejsou důvodné.

Za daných okolností nelze než souhlasit se závěry správních orgánů, že žalobce nebyl schopen věrohodným způsobem prokázat, že by na území České republiky, respektive smluvních států, pobýval v únoru 2013 oprávněně, neboť svůj vstup nebyl schopen doložit vstupním razítkem ani jiným věrohodným důkazem. Lze jediné přisvědčit postupu správních orgánů, které neshledaly v případě žalobce důvod pro uplatnění čl. 11 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu.

Ani s námitkou nezákonného postupu pro neseznámení žalobce s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí soud nesouhlasí. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve správním spise je založen doklad o tom, že správní orgán I. stupně zmíněnou povinnost splnil, když dne 15. 8. 2013 zaslal právnímu zástupci prokazatelně doručenou písemnou výzvu, podle níž byly potřebné podklady k rozhodnutí shromážděny a je možno se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim ve lhůtě do 5 dnů od doručení.

Soud nepřisvědčil ani další žalobcově námitce týkající se nedostatečného posuzování možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života. Správní soudy musí při posuzování této otázky vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy, jehož se sám žalobce dovolával. Zmíněná judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Přestože pojem „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ patří do kategorie neurčitých právních pojmů, naplnění obsahu tohoto pojmu s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který právní norma předvídá. Dojde-li proto správní orgán k závěru, že vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do práva na respektování rodinného a soukromého života, nemá žádný prostor pro úvahu, jak dále postupovat, a je

povinen rozhodnutí o správní vyhoštění nevydat. Je třeba také připomenout, že tato otázka je jen na posouzení správního orgánu, který o vyhoštění rozhoduje.

Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud s jejich názorem souhlasí, kdy je nutno zdůraznit, že žalobce v průběhu celého řízení nenaznačil jakékoliv významnější vazby na Českou republiku s výjimkou několika zde žijících přátel. Žalobce ve výpovědích celý svůj život (jak rodinný, tak také profesní) situoval na Ukrajinu. Správní orgány zmíněné úvahy do svých rozhodnutí zahrnuly a soud shledal jejich odůvodnění za dostatečné, přesvědčivé a v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Stejným způsobem vyhodnotil městský soud také zdůvodnění týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce mj. namítal, že bez jakékoliv úvahy v obou rozhodnutích zůstala ta skutečnost, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu s cílem pomoci další osobě, což naprosto vyvrací jakékoliv závěry o jeho úmyslném protiprávním jednání. S tímto soud nesouhlasí, neboť žalobcova argumentace je poněkud zavádějící. Předně je nutno uvést, že žalobcova verze příběhu nebyla taková, že by se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně. Při výslechu dne 22. 6. 2013 uvedl, že na Vyšehradě potkal muže, který mluvil rusky a požádal ho o pomoc, protože ztratil doklady. Žalobce ho proto zavedl na adresu odboru azylové a migrační politiky v Koněvově ulici, odkud byli posláni na cizineckou policii v Karlíně, kde byl poté kontrolován také žalobce, a bylo zjištěno, že mu chybí vstupní razítka v cestovním pase a proto byl zajištěn. Z uvedeného popisu je zřejmé, že v případě žalobce nešlo ani tak o dobrovolné se dostavení na policii, jako spíše o shodu náhod, při které byly odhaleny nedostatky v jeho dokladech. Při hodnocení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednily správní orgány také fakt, že žalobce byl již dříve z České republiky vyhoštěn, neboť se zde dopustil trestné činnosti, byť žalobce sám tuto skutečnost ani přes výslovné dotazy správních orgánů nezmínil. Dle názoru soudu je daný fakt z hlediska přiměřenosti relevantní, neboť jde o významný faktor, pokud jde o hodnocení dřívějšího pobytu žalobce na území. Stejně tak správní orgány hodnotily intenzitu žalobcových vazeb na Ukrajině či okolnost, že žalobce pobýval na území České republiky pouze v rámci krátkodobého víza, kdy právě s ohledem na krátký časový úsek pobytu nebyly zjištěny takové vazby, jejichž zprůchýznění by bylo nepřiměřené ve vztahu k protiprávnímu jednání, jehož se žalobce dopustil.

Při posuzování přiměřenosti je vždy nutno vycházet z konkrétních okolností každého případu, což správní orgány neopomněly. Žalobce vytýkal této pasáži odůvodnění přílišnou obecnost. Není však povinností správních orgánů při rozhodování o přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců výslovně vyjmenovat všech 11 zde uvedených kritérií a předjímat u všech případný dopad na rozhodnutí, přestože pro to nejsou s ohledem na konkrétní okolnosti žádné důvody a v průběhu správního řízení nevyplynulo nic, co by se z hlediska § 174a jevilo rozhodným.

Soud dále konstatuje, že otázka přísnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na 2 roky (zákonná horní hranice je v daném případě 5 let). Správní orgány stejně tak, dostatečně objasnilly, z jakých důvodů byla doba zákazu vstupu stanovena právě v délce dvou let.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy.

Soud vážil na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který měl žalobce svým jednáním ohrožovat, a na straně druhé zásah do jeho soukromého a rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění s dobou platnosti na 2 roky a dospěl k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobce z území ČR, na omezenou dobu, není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. listopadu 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně